

henstille til det ærede Medlem, under Hensyn til den Stilling, han staar i, og det Parti, han staar i, at man ogsaa fra den Side gør humane Synspunkter gældende. Thi det er ikke humant, hvis man ved at fastholde høje Lønninger er medvirkende til, at en meget stor Part af Arbejderne gaar ind i den store Ulykke, som Arbejdsløsheden er. Det nytter ikke, at man vil nægte, at der er en Forbindelse mellem Arbejdsløn og Arbejdsløshed. Jeg vil ikke sige, at hele Aarsagen til den Arbejdsløshed, der hersker for Øjeblikket, ligger i Lønnens Størrelse; men der er en Forbindelse der, og jeg beder det ærede Medlem og hans Parti om ikke at lukke Øjnene for denne Forbindelse. Thi her er Vejen til, at det Tidspunkt snart vil komme, som det ærede Medlem omtalte, da det atter vender og atter gaar opad for Arbejderne saavel som for os andre — vi er jo alle knyttet til hinanden. Derfor er det et humant Synspunkt at indtage, at man passer paa, at denne Forbindelse ikke paa kunstig Maade bliver overskaaret.

Det ærede Medlem rettede det direkte Spørgsmaal til mig, om jeg ikke troede, at Skovarbejderne havde mindst lige saa strengt og lige saa farligt et Arbejde som andre Arbejdsmænd, og — føjede det ærede Medlem til — som bekendt har alle andre Arbejdere en højere Løn end Skovarbejderne. Nej, som bekendt har *ikke* alle andre Arbejdere højere Løn end Skovarbejderne. Selvfølgelig har en Arbejder her i København højere Løn end en Skovarbejder, og det samme gælder en Arbejder i en Provinsby, og jeg indrømmer, at den Arbejdsmand, som er saa heldig at finde Arbejde hos en Murermester, har ifølge en mærkværdig Tarifbestemmelse en meget højere Løn; men det er ogsaa faa, som er saa heldige at finde Beskæftigelse i dette Fag, idet der jo nemlig er denne meningsløse Arbejdsløshed i Byggefagene. Men de Arbejdere, der lever under samme Vilkaar som Skovarbejderne, nemlig Landarbejderne, har — man kan godt sige: desværre — en betydelig lavere Løn. De har ikke Akkordarbejde, i alt Fald ikke i Vintertiden, saaledes som Skovarbejderne har Adgang til, hvilket giver en meget højere Indtægt; de har kun Adgang til Dagløn, og de har en Dagløn paa — jeg kan ikke sige det nøjagtige Tal, men det er vistnok omkring 6 Kr., altsaa under det Tal, som her bliver kritiseret.

Det ærede Medlem sagde, at det var ikke Staten værdigt at stille sig ved Siden af Godsejerne. Men det er netop det, vi ikke har gjort, vi er ikke gaaet i Forening sam-

men med Godsejerne; hvis vi havde gjort det og gjort deres Kamp til vor, kunde man sige, at det var ikke værdigt. Vi har holdt os udenfor Forhandlingerne og ikke ønsket at tage Parti for nogen af Parterne. Naturligvis ønskede Arbejderne en højere og Arbejdsgiverne en lavere Løn. Men naar de bliver enige om en Løn, siger Staten: Vi tager ikke Parti, men giver samme Løn. — Det ærede Medlem kom med en Begrundelse for, at Statsskovarbejderne skulde have højere Løn end Privatskovarbejderne, idet han mente, at de sidste havde Adgang til Arbejde ved Siden af i Landbruget paa Godserne, naar der var Spildegade. Deri tager det ærede Medlem ganske fejl; man kan ikke paa de store Godser pludselig anvende en Styrke paa 10—20 Mand, som bliver ledig i Skovbruget. Forholdet er saaledes i den Henseende ganske ens for Statsskovene og de private Skoves Vedkommende. For øvrigt er der ikke saa mange Spildegade, som der tales om; sidste Vinter var der slet ingen paa Grund af det gunstige Vejr, i Aar vil der maaske blive nogle, men jeg tror ikke, man kan sige, der er flere Regnvejrdsdage i Statsskovene end i de private Skove. Hvis der kunde paapeges en saadan Forskel, var det den Slags Ting, der skulde anføres; men jeg tror ikke, den findes.

Maa jeg overfor det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sige, at han vistnok skal være varsom med at ville fastslaa den Bestemmelse, at hvis en Sparekasse eller en By eller en Kreds af Landboere giver en Gave til en Landboforening, som afholder Dyrskuer, maa denne Gave ikke anvendes saaledes, at den knytter Statstilskud til Dyrskuet. Hvis det fastsættes — og det kan jo sættes ind i Husdyrloven —, at Gaven ikke maa anvendes paa den Maade, vil det let medføre, at der ikke oftere gives saadanne Gaver, idet Folk da vil sige: Hvis vi ikke giver Pengene, giver Staten dem; at give dem er det samme som at forære Pengene til Staten. Hvad det ærede Medlem kritiserede for Dyrskuernes Vedkommende, er ogsaa Tilfældet ved alle andre Foranstaltninger indenfor Landbruget, ikke blot indenfor Landboforeningerne, men ogsaa indenfor Husmandsforeningerne ved Planteavlsvorsøg o. s. v. Der bliver ofte af Folk, som har Interesse for saadant almennyttigt Arbejde, stillet Jord til Raadighed gratis og givet Gaver, og Foreningen har Lov at indføre saadanne Gaver som en Indtægt, der modsvarer en Indtægt fra Staten. Det er ingen Privatmand, som her beriger sig, da det alt sammen gaar til disse almennyttige Formaal.